

Vprašanja in odgovori.

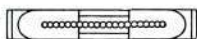
Zložil Anton Medved.

Zakaj mi zdaj pogled je rosen,
ko spomnim se preteklih dni?
Pred Bogom sem bil preponosen,
a preponižen pred ljudmi.

Zakaj srce je zaigralo
življenjskih ur najlepši del?
Sovražnim dušam sem premalo,
premnogo ljubljenim verjel.

Zakaj sem zdaj potrt in mrčen
in skoro me je družbe sram?
Ljudem sem bil odkritosrčen
preveč, premalo sebi sam.

In tako dalje — —. Kaj bi pravil!
Bog ne zameri mojih zmot,
a svet bi me morda obglavil,
ko hodil bi drugačno pot.

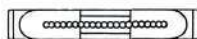
Balada.

Zložil Adolf Robida.

Zaveslala zvezda je po nebu,
zlat cekin,
in zasanjal, tiho je zaplakal
v oknu rožmarin.

Zaveslal v širno morje,
fant je mlad
in utrinjajo se zvezde v morje,
sanje nad.

Otemnelo je zlato nebesno,
vsahnil rožmarin,
ladja razbita
sredi je pečin ...

Stari in mladi.

Zložil Anton Medved.

Ljubljani smo bili mladi
in ljubili smo gorko.
Zdaj bi še ljubili radi,
a ne mara nas nikdo.

Kakov starec z golo glavo
pride še do nas odkod
in z besedo godrnjavo
kara zdanji mladi rod.

Vse mu v dobrem je spomini,
kar je lepega užil,
to le zabi pri mladini,
da ni sam nič boljši bil.

Saj je proč.

Zložil Anton Medved.

V kakem me spominu nosiš,
k srcu si vprašanje ženem,
ali blagem, ali žalem,
ali morda sploh nobenem.

Saj je prav. Čemu vprašanje,
ko noben odgovor ne bi
mogel duše preleviti
niti meni, niti tebi.

Saj je proč. Saj je umrla
davno v prsih že ljubezen.
Mesto sanj in solz srebrnih
vlada zdaj razum železen.

Ali pa. In ko bi zopet
prejšnjim sanjam se udala,
zdaj bi več se ne ljubila,
zdaj bi se do solz — smejala.

